

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 111. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167181760912/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

Den brune Mand. Nej, min kjære Broder! min Samvittighed frisjenber mig fort, at jeg ikke bringer stige Kneb.

Kromanden. Goo, du gamle Far! med din Samvittighed. Du figer aldrig et, iden du har et andet bag Dreet; og det gaaer med dig, ligesom med Amagerkonerne, der gjøre beres Ed paa, at de ikke blande Bond i Mækk'en, men har den Forbundenhed, at de blonde Wolk i Bandet. Men vi ere færdige at glemme det, du skalde fortælle mig.

Den brune Mand. Ja! jeg skal sige dig det korrektigen; jeg har været saa hifstig at følge min Habrit.

Kromanden. Handen heller! og hvem har hørt den?

Den brune Mand. Det har Kongen.

Kromanden. Kongen? . . . Hvad den stemme Syge sat han gjøre med den? han kan jo deg ikke være Fabrik?

Den brune Mand. Jo, naar der bliver sat en Direktion og Besjætere til at drive den, saa vil viist vor Herrske lodde sin Befsigelse deri, og det kan blive en fortroffelig og mytlig Indretning for Landet.

Kromanden. Jo, gud Gonden have den Befsigelse, som Direktionen og Besjæterne øde ov! der hænger altid noget mere ved end den blotte Befsigelse. Haal! hvad sk du for din Habrit?

Den brune Mand. Kunns trædive Tjuende Rigsdaler.

Kromanden. Ille mere? Sk det er jo kunns en Gang saa meget, som jeg troet den er værd. Hør, veb Du hvad? Kongen er, min Salighed! den bedste Mand i Landet, og om man aldrig vifst det af andet, saa kan man se det beraaf, at han er den, der bliver allermest hnydt. Det skær mig i mit Hjerte, naar jeg tænker derpaa, jo min Sjæl! gior det saa. Han kan umulig leve se alle Ting; han maa lide paa andre, og naar nu disse enten ille fortæla det, de burde, eller ogsaa ere Stjælner, hoorledes man det kan gaa?

Den brune Mand. Men det er jo ikke Tilhældet her; Gabritten er ørlig sine Venge værd.

Kromanden. Har været, vil du sige, og jeg troet ikke